

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/63/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617204216
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3617204216.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudkýň JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Ivety Anderlovej v právnej veci žalobcov 1/ P. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., Ul. V. XXX/XX, 2/ W. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., Ul. V. XXX/XX, 3/ W. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., Ul. V. 33X/XX, 4/ V. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., Ul. V. XXX/XX, právne zastúpení Prosman a Pavlovič advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Trnava, Hlavná 31, proti žalovaným 1/ Danielovi R., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., Q. XXX/X, 2/ Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., IČO: 00 151 700, so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad č. 4, o náhradu škody, ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 03. marca 2020, č.k. 3C/42/2017-228, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I., II., III., IV. ako aj v závislých výrokoch VI. a VII. týkajúcich sa náhrady trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovia 1/ až 4/ m á j ú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 1/ v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaných 1/, 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy v sume 9.000 eur (výrok I.), žalobcovi 2/ v sume 9.000 eur (výrok II.), žalobcovi 3/ v sume 6.000 eur (výrok III.) a žalobcovi 4/ v sume 6.000 eur (výrok IV.) a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom V. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom VI. a VII. žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa žalobou doručanou tunajšiemu súdu dňa 25.10.2017 domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur pre každého z nich a žalobca 2/ sa domáhal i náhrady škody vo výške 1.518,88 eur. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 3C/42/2017-119 zo dňa 04.12.2018 zaviazal žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy v sume 14.000 eur, žalobcovi 2/ v sume 14.000 eur, žalobcovi 3/ v sume 10.000 eur a žalobcovi 4/ v sume 10.000 eur (výrok I. až IV.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok V.), konanie v časti o zaplatenie náhrady škody žalobcovi 2/ vo výške 1.518,88 eur zastavil (výrok VI.) a priznal žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok VII.). Proti výrokom I. až IV. a výroku VII. rozsudku podal žalovaný 2./ v zákonnej lehote odvolanie. Rozsudok čo do výrokov V. a VI. nadobudol právoplatnosť dňa 03.05.2019. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 5Co/105/2019-168 zo dňa 11.09.2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom smere, že nárok žalobcov 1/ až 4/ premlčaný nie je. Čiastočne dôvodná však bola námietka zo strany žalovaného 2/ vo vzťahu k priznanej výške náhrady nemajetkovej ujmy a to predovšetkým

s prihladením na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. V prípade žalobcov 1/ až 4/ došlo k zásahu do ich osobnostných práv, čím bola narušená celistvosť rodiny a bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života. V prejednávanej veci prichádza do úvahy možnosť tzv. postmortálnej ochrany osobnosti pozostalej osoby, teda žalobcov 1/ až 4/ v zmysle § 11 až 13 OZ. V prejednávanej veci sa však súd prvej inštancie pri posudzovaní primeranosti výšky uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy neriadil plne kritériami vyplývajúcimi z ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože svoju úvahu o výške nárokov nezaložil na konkrétnych skutočnostiach zistených vykonaným dokazovaním. Výšku náhrady určí súd s prihladením na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. V tomto kontexte bolo potrebné pripojiť znalecké posudky a s prihladením na rozhodnutie NS SR 4Cdo 38/2007 sa zaoberať aj z hľadiska percentuálneho podielom spoluviny poškodeného na vzniknutej škode. Vzhľadom na čiastočnú dôvodnosť námietok zo strany žalovaného 2/ vo vzťahu k výške náhrady priznanej nemajetkovej ujmy bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, ďalej ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobcovia 1/ až 4/ sa v predmetnom konaní domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy. Medzi stranami sporu nebol sporný skutkový stav, že dňa 24.10.2014 došlo k dopravnej nehode, ktorej dôsledkom bolo úmrtie nebohého. Žalovaný v 1/ bol rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23To/23/2017-445 zo dňa 04.09.2017 uznaný vinným z prečinu usmrtenia nebohého. Dopravnú nehodu žalovaný v 1/ spôsobil motorovým vozidlom poisteným na základe povinného zmluvného poistenia u žalovaného v 2/. Nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy nebol sporný, keďže samotný nárok žalobcov žalovaní nepopierajú a tento bol konštatovaný aj krajským súdom. Sporná medzi stranami bola len výška nemajetkovej ujmy, pričom žalovaný 2/ pri určení výšky nemajetkovej ujmy žiadal prihliadnuť na spoluzavinenie usmrteného. Žalovaný 2/ opätovne namietal premlčanie žalovaného nároku, avšak súd konštatoval, že otázka premlčania bola vyriešená ako rozsudkom č.k. 3C/42/2017-119 zo dňa 04.12.2018, tak aj uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/105/2019-168 zo dňa 11.09.2019, pričom z oboch vyplýva, že nárok žalobcov premlčaný nie je. Preto sa súd prvej inštancie ďalej otázkou premlčania nezaoberal. Keďže má súd vyriešené otázky pasívnej legitímácie, nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, zaoberal sa už len výškou náhrady nemajetkovej ujmy, pričom bol viazaný názorom Krajského súdu v Trenčíne, že v tejto časti bolo rozhodnutie súdu I. inštancie nedostatočne odôvodnené a súd neprihliadal na spoluzavinenie usmrteného. Súd pri opätovnom určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal na viacero skutočností. Určenie výšky nemajetkovej ujmy je ponechané na rozhodnutie súdu. Zároveň však v zmysle § 13 ods. 3 OZ musí súd prihliadnuť na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Ujma vzniknutá žalobcom 1/ až 4/ je nereparovateľná a neodstrániteľná, keďže došlo k úmrtiu ich rodinného príslušníka. Miera ujmy vzniknutej žalobcom je veľmi vysoká. Nebohý počas života býval so žalobcami v jednej domácnosti, boli teda v každodennom kontakte a spolu sa podieľali na chode domácnosti. Bez toho aby súd hodnotil puto medzi rodičmi a ich synom, respektíve medzi súrodencami je jasné, že pri spolunažívaní v jednej domácnosti je toto puto ešte pevnejšie. Z výsluchov žalobcov 1/ až 4/vyplývalo, že vzniknutú ujmu stále cítia a s úmrtím ich syna, resp. brata sa do dnešného dňa nezmierili, nevysporiadali a po strate syna/brata majú dodnes psychické problémy. Nebohý bol v produktívnom veku (ročník narodenia 1992) a v dobrom zdravotnom stave, takže nebol predpoklad, že by v blízkom období svoju rodinu opustil. Strata dieťaťa zaručene patrí medzi najhoršie udalosti, aké v živote rodičov môžu nastať, bez ohľadu na vek dieťaťa. Súd zároveň prihliadol na skutočnosť, že žalovaný 1/ neprejavil žiadnu ľútosť so vzniknutou situáciou. Žalobcom sa nijakým spôsobom neospravedlnil, nesnažil sa z vlastnej vôle kompenzovať žalobcom vzniknutú stratu. Súd prihliadol aj na spoluzavinenie nebohého a k okolnostiam za ktorých došlo k dopravnej nehode. Súd prihliadol na to, že žalovaný v 1/ nevedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, alebo iných omamných a psychotropných látok, prekročil maximálne dovolenú rýchlosť len mierne, avšak dostatočne sa nevenoval vedeniu motorového vozidla. Na druhej strane je miera zavinenia aj na strane nebohého, pretože ten pod vplyvom alkoholu ležal na vozovke, na ktorej v tom čase nemal čo robiť, čím vytvoril na vozovke prekážku a porušil pravidlá cestnej premávky. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, aj s poukazom na rozhodnutia súdov v trestnom konaní a vykonané dokazovanie v tomto konaní sa súd stotožnil s tvrdením žalovaného 2/, že spoluzavinenie nebohého bolo v miere 30%. Súd vo svojom prvom rozhodnutí priznal žalobcom 1/ a 2/ sumu 14.000 eur a žalobcom 3/ a 4/ sumu 10.000 eur, pretože tieto považoval za primerané, vzhľadom na výšku vzniknutej nemajetkovej ujmy. Krajský súd v Trenčíne vytkol tunajšiemu súdu, že nezohľadnil spoluzavinenie nebohého. Preto súd prvej inštancie prihliadol aj na spoluzavinenie nebohého v miere

30% a priznanú sumu v pôvodnom rozhodnutí ponížil o 30%. Preto priznal žalobcom 1/ a 2/ každému sumu 9.000 eur a žalobcom 3/ a 4/ každému sumu 6.000 eur.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 zákona č. 150/2016 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovia 1/ až 4/ celkovo žalovali vyčíslenú sumu 160.000 eur, pričom boli úspešní čo sa týka priznania sumy 30.000 eur, čo predstavuje 18,75% žalobcami žalovaného nároku. Žalobcovia mali teda úspech vo výške 18,75% a žalovaní vo výške 81,25%. Čistý úspech žalovaných tak predstavuje 62,50% ($81,25 - 18,75 = 62,50$). Žalovaný 1/ sa na konaní nijakým spôsobom nepodieľal a preukázateľne mu žiadne trovy konania nevznikli, preto mu súd nepriznal nárok na náhradu trov konania. Žalovaný 2/ na pojednávaní dňa 03.03.2020 uviedol, že nárok na náhradu trov konania si v prípade úspechu neuplatňuje a preto mu súd náhradu trov konania tiež nepriznal.

5. Proti tomuto rozhodnutiu, a to proti výrokom I. až IV., podal včas odvolanie žalovaný 1/. Uviedol, že dopravnú nehodu považuje za nešťastnú udalosť, pričom súd prvej inštancie nezohľadnil spoluvinu poškodeného (nebohého) a v neprimeranej výške priznal nemajetkovú ujmu žalobcom 1/ až 4/. S poukazom na všetky okolnosti dopravnej nehody sa dá konštatovať, že miera zavinenia u poškodeného bola na vysokom stupni. I keď táto závažná udalosť zasiahla žalovaného 1/ ako i žalobcov, bolo by spravodlivé, aby sa súd zaoberal výrazným spoluzavinením poškodeného. O vznesenej námietky zo strany žalovaného 2/ malo byť rozhodnuté inak, nakoľko nárok žalobcov považuje za premlčaný. Žalovaný 1/ navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil v zmysle odvolacích námietok.

6. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný 2/. Uviedol, že je na škodu veci, že žalovaný 1/ neprejavil záujem o priebeh konania skôr. Odvolanie je jeho prvým písomným podaním, doteraz nebol známy jeho postoj k veci, čím súd prvej inštancie nemal možnosť zistiť skutočný postoj žalovaného 1/ pri rozhodovaní o žalovaných nárokoch. Námietka žalovaného 1/ týkajúca sa nezohľadnenia spoluviny poškodeného je neadekvátna, nakoľko súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí zohľadnil výraznú spoluvinu poškodeného mierou 30 % a preto nemožno súhlasiť, že by spoluvina zohľadnená nebola. Otázkou premlčania považuje žalovaný 2/ za správnu v zmysle jeho doterajších vyjadrení, pričom odvolanie z tohto dôvodu opätovne nepodával, nakoľko mu je známy názor odvolacieho súdu. Žalovaný 2/ záverom uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu ponecháva na jeho úvahu.

7. K podanému odvolaniu sa vyjadrili žalobcovia 1/ až 4/. Uviedli, že odvolanie žalovaného 1/ nespĺňa všetky formálne náležitosti v zmysle § 363 CSP, a to predovšetkým s ohľadom na absenciu odvolacích dôvodov, ktoré žalovaný 1/ v odvolaní nešpecifikoval tak ako to vyžaduje zákon. Vzhľadom na to, že príslušný súd nemá povinnosť vyzývať na doplnenie podania v prípade absencie odvolacieho dôvodu, tak ako to je aj v tomto prípade, pričom žalovaný 1/ mohol meniť a dopĺňať odvolanie len do času uplynutia 15 dňovej lehoty na odvolanie, ktorá uplynula žalovanému 1/ dňa 30.04.2020, z uvedeného dôvodu odvolanie trpí podstatnou vadou, ktorá spôsobuje, že nie je možné v odvolaní ďalej pokračovať a sú splnené podmienky na to, aby odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného 1/. Súd prvej inštancie sa zaoberal na pojednávaní dňa 03.03.2020 otázkou spoluviny poškodeného, pričom túto zohľadnil v rámci napadnutého rozhodnutia, keď primerane ponížil nároky žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď žalobcom namiesto pôvodne priznanej nemajetkovej ujmy v sume 48.000 eur priznal 30.000 eur. S uvedeným postupom súdu pri zohľadňovaní spoluviny vyjadril súhlas aj žalovaný 2/, ktorý už v celom rozsahu (30.000 eur) uhradil nemajetkovú ujmu žalobcom v zmysle napadnutého rozhodnutia. Žalobcovia 1/ až 4/ navrhli, aby odvolací súd odvolanie odmietol a priznal im náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I., II., III., IV. je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP spolu so súvisiacimi výrokmi VI., VII. o trovách konania, pričom v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje v celom rozsahu na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie, s ktorým sa stotožňuje.

9. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej bola vo zvyšku žaloba zamietnutá vo výroku V., odvolaním na napadnutý nebol a preto v tejto časti je rozsudok právoplatný a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknutý.

10. Predmetom sporu v prejednávanej veci bola žaloba, ktorou sa žalobcovia 1/ až 4/ domáhali náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur pre každého z nich na tom skutkovom základe, že žalovaný 1/ viedol motorového vozidlo, nevenoval sa plne vedeniu vozidla, pričom zrazil Juraja Olacha ležiaceho v tom čase na vozovke, v dôsledku čoho utrpel Juraj Olach smrteľné zranenia, ktorým dňa 25.10.2014 podľahol. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23To/23/2017-445 zo dňa 04.09.2017 bol žalovaný 1/ právoplatne uznaný za vinného z prečinu usmrtenia. Žalobcovia 1/, 2/ sú rodičia nebohého a žalobcovia 3/, 4/ sú jeho súrodenci. V čase dopravnej nehody mal žalovaný 1/ uzavretú so žalovanou 2/ poisťovňu zmluvu o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 3C/42/2017-119 zo dňa 04.12.2018 zaviazal žalovaných 1/, 2/ zaplatiť žalobcom 1/, 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 14.000 eur a žalobcom 3/, 4/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom bol súd prvej inštancie bol následne viazaný názorom odvolacieho súdu v časti náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko súd neprihliadol na spoluzavinenie usmrteného. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č.k. 3C/42/2017-228 zo dňa 03.03.2020 o výške náhrady nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo tak, že priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9.000 eur vo vzťahu k žalobcom 1/, 2/ a vo vzťahu k žalobcom 3/,4/ priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000 eur.

11. Odvolací súd je toho názoru, že v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej žalovaným 1/ došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov 1/ až 4/ chráneného § 11 OZ, ktorého súčasťou je i rodinný život, kedy z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov rodiny neodčiniteľnou ujmu, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny, takže primeraným zadosťučinením v danom prípade je i náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 OZ. Protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno napĺňať jeho citové potreby. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Realizácia tejto ochrany je vo výlučnom záujme osôb, ktoré sú v úzkom vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, že ochrana integrity jeho osobnosti aj po jeho smrti (tzv. postmortálna ochrana) je ich osobným záujmom, ide teda o najbližších príbuzných, manžela, deti, rodičov.

12. Vychádzajúc z cit. ustanovenia § 13 ods. 3 OZ určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom neustanovuje zákon žiadne medze. Pre určenie tejto výšky náhrady nemajetkovej ujmy však § 13 OZ zakotvuje taxatívne dve kritéria: závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (čím závažnejšia je čo do svojej intenzity i svojho trvania, tým vyššia by mala byť aj čiastka peňažného zadosťučinenia) a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, pričom vždy musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby, konkrétne (napr. aký je podiel samotnej postihnutej osoby na priebehu činnosti pôvodcu vyusťujúcej do neoprávneného zásahu). Druhé kritérium (okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo), je stanovené zámerne veľmi všeobecne tým, že by malo byť uplatnené vo vzťahu ako k postihnutej fyzickej osobe, tak k osobe, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (napr. či išlo na strane pôvodcu neoprávneného zásahu len o určitú ľahkú nebanlivosť alebo naopak o úmysel). Tým je sledovaný cieľ, aby pri určení konkrétnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci voľnej úvahy súdu, ktorá práve na tomto mieste dostáva veľký priestor, a v súlade s princípom spravodlivosti pružne prihliadnuť na najrôznejšie momenty, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Súd musí pritom však vychádzať vždy z čo najúplnejšieho skutkového stavu a opierať sa o preskúmateľné konkrétne hľadiská. Maximálna čiastka peňažného zadosťučinenia, ktorú môže súd priznať je ohraničená výškou navrhovateľom požadovaného peňažného zadosťučinenia, ktorá musí byť zrejماً zo žalobného návrhu.

13. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zohľadnil všetky skutočnosti relevantné z hľadiska závažnosti a vzniku nemajetkovej ujmy, intenzity protiprávneho zásahu a jeho dopadov

na chránené osobnostné práva, ako aj okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu. Tu je potrebné prihliadnuť aj na to, že nárok v danom prípade vzhľadom na značnú psychickú bolesť, ktorá nastala u žalobcov, ktorí tvorili členov veľmi súdržnej rodiny s nebohými spoločne, je potrebné posúdiť extenzívnejšie ako bežnú náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahu do ochrany osobnosti podľa § 11 OZ. Následkom protiprávneho konania žalovaného 1/ došlo k nenávratnej deštrukcii možnosti rozvoja medziľudských väzieb medzi žalobcami a nebohým a tým k intenzívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcov. Iba prípadné morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia nemôže odčiniť dopad protiprávneho konania. Výška, ktorú stanovil súd prvej inštancie, predstavuje odčinenie útrap žalobcov peňažnou náhradou a má satisfakčný, ale aj preventívny charakter, vychádza zásadne z objektívnej zodpovednosti. Súd prvej inštancie správne ustálil výšku priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom 1/ až 4/, pričom prihliadol na okolnosti, že žalovaný 1/ zavinil z neobstaranosti pri dopravnej nehode smrť Juraja Olacha syna žalobcov 1/, 2/ (brata žalobcov 3/, 4/), kedy v skorých ranných hodinách žalovaný 1/ riadil motorové vozidlo v obci Bošany rýchlosťou neprevyšujúcou 50km/h a zrazil Juraja Olacha, ktorý zraneniam podľahol. Na strane žalovaného 1/ bolo prihliadnuté na to, že nevedel motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, ani iných omamných a psychotropných látok, neprekročil maximálne dovolenú rýchlosť, avšak dostatočne sa nevenoval riadeniu motorového vozidla a neprejavil záujem o priebeh tohto konania, kedy nebolo možné zistiť postoj žalovaného 1/ k danej veci, prípadnú ľútosť náhrady škody a ospravedlnenie. Pokiaľ ide o zavinenie nebohého, ten porušil pravidlá cestnej premávky, nakoľko pod vplyvom alkoholu ležal na vozovke a tým vytvoril žalovanému 1/ prekážku na vozovke. Každý vodič motorového vozidla je povinný sústrediť sa pri riadení motorového vozidla na prekážky, ktoré mu môžu byť spôsobené napr. chodcami, pričom je potrebné zdôrazniť, že nemožno od žiadneho vodiča žiadať, aby pri riadení motorového vozidla predpokladal a predvídal na vozovke ležiaceho chodca. Preto neobstojí námietka žalovaného týkajúca sa nezohľadnenia spoluzavinenia nebohého, nakoľko súd prvej inštancie zohľadnil všetky okolnosti, za ktorých došlo k dopravnej nehode, a to na strane žalovaného 1/ ako aj na strane nebohého, ktoré sú vyššie uvedené, pričom konštatoval spoluzavinenie nebohého v rozsahu 30%. Taktiež nie je dôvodná námietka žalovaného 1/, že o vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného 2/ malo byť rozhodnuté inak. Odvolací súd konštatuje, že sa vysporiadal s predmetnou námietkou premlčania v rozsudku č.k. 5Co/105/2019-168 zo dňa 11.09.2019, a preto nebolo potrebné zaoberať sa otázkou premlčania, ktorá už bola v predmetnom konaní vyriešená.

14. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy správne vychádzal z kritérií uvedených v ustanovení § 13 ods. 3 OZ, správne prihliadal predovšetkým na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku smrteľného zranenia syna žalobcov 1/, 2/ (brata žalobcov 3/, 4/) pri dopravnej nehode a dôsledky, ktoré táto tragická nehoda vyvolala. Zohľadnil aj to, že išlo o neobstaraný trestný čin žalovaného 1/ a že na zavinení dopravnej nehody sa v rozsahu 30 % podieľal aj samotný nebohý. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade je primeranou výška nemajetkovej ujmy 14.000 eur vo vzťahu k žalobcom 1/, 2/ a výška nemajetkovej ujmy 10.000 eur vo vzťahu k žalobcom 3/, 4/ a vzhľadom na ustálené spoluzavinenie nebohého v rozsahu 30% sa táto suma kráti na 9.000 eur vo vzťahu k žalobcom 1/, 2/ a 6.000 eur vo vzťahu k žalobcom 3/, 4/, tak ako ustálil súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I., II., III., IV., podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil spolu so súvisiacimi výrokmi VI., VII. o trovách konania

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalobcom 1/ až 4/ odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 1/ v rozsahu 100%.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).